

Els fruits de la mala llet

Roc Casagran i Cesk Freixas Foto: QUIM PUIG.

El 1982, quatre anys abans que es morís, Pere Quart va rebutjar la Creu de Sant Jordi. Sempre crític i poc amic dels homenatges, és probable que el poeta sabadellenc estigués satisfet de veure com el seu llegat literari perviu en joves artistes com Cesk Freixas i Roc Casagran. El cantautor de Sant Pere de Riudebitlles i el professor i escriptor, paisà de Quart, van presentar dijous a l'auditori de la Casa de Cultura de Girona, dins el festival Strenes, un espectacle inèdit que girava al voltant del poeta, escriptor i dramaturg de Sabadell. El recital era una biografia musicada, àgil i ben travada, que combinava poemes, cançons i explicacions sobre la vida de Quart. Cada cop que Casagran en recitava una poesia, es posava un barret negre, l'únic element d'attrezzo de l'espectacle, i adoptava un posat a voltes greu, a voltes irònic. Entre poema i poema de Quart, els dos artistes interpretaven cançons i textos propis,

escollits per reforçar el viatge musical i biogràfic. Així, anaven reconstruint el món poètic de Quart, que es mou entre l'humor, la sensibilitat i la crítica social, i del qual Casagran i Freixas són deutors confessos.

Els textos de Quart repassaven les diverses etapes de la seva producció poètica, des de la joventut fins a la maduresa, passant per l'exili, la guerra i el retorn. El recital va començar –salvat un contratemps tècnic de la guitarra de Freixas– amb el poema Supervivents. Companys, que Quart va dedicar al president català, va ser un dels temes més emotius, seguit d'un poema de Casagran també en record del polític. Després va venir Tirallonga de monosíl·labs, un joc de gran habilitat lingüística de Quart. Abans de recitar Mort Franco, que va arrencar molts aplaudiments, Casagran admetia, rialler, que Freixas i ell havien estat “fent temps fins aquest moment, el de matar Franco”. Ja al tram final del concert, Freixas va cantar la seva Abril 1984, que evidencia la influència que ha tingut Quart en la seva música. Just abans, ell i Casagran havien interpretat Síntesi, una poesia mordaç de Quart sobre la Constitució espanyola del 1978, a la qual al poeta no li quedava més remei que votar ni: ni sí ni no.

La darrera peça que van interpretar, abans del bis, va ser la Vaca suïssa. Aquest poema de Quart, una al·legoria reivindicativa i una picada d'ullet mordaç a La vaca cega, de Maragall, acaba amb els coneguts versos “Temps era temps hi hagué la vaca cega: jo sóc la vaca de la mala llet”, que Casagran i Freixas van cantar sentidament a l'uníson. Després d'aquest colofó, tots dos es van retirar un instant per tornar i rematar la feina amb Inventari de casa –poema de Casagran– i Et dono casa meva –cançó de Freixas–, dels quals anaven intercalant estrofes. Va ser una prova més de la complicitat entre tots dos artistes, que fa temps que comparteixen escenaris arreu dels Països Catalans.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 17-04-2016 Pàgina 25

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/958663-els-fruits-de-la-mala-llet.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui